

Тож, повертаючи собі право європейської держави, Україна повинна провести низку глобальних реформ, що стосуються подолання корупції й бюрократизму задля досягнення належного життєвого рівня мільйонів співгромадян, що прагнуть західного вектора розвитку.

Одним словом, повне перезавантаження (люстрація) на всіх рівнях, яку продемонструвала низка пострадянських країн. Як результат, нова управлінська система з її чітким розподілом повноважень та нових облич. В зворотному випадку – хиткий муляж, що працюватиме лише на так звану владну верхівку, а не на благо держави й суспільства.

Враховуючи те, що підґрунтям державотворення є Конституція, а верховенство права – це міжнародно-правовий стандарт, наші зусилля повинні бути спрямовані на ті фундаментальні механізми, що є основоположними критеріями до розбудови демократичного суспільства. Іншими словами, висловлення суверенної волі народу, врахування багатовікової історії українського державотворення і на основі здійсненого українською нацією, усім народом права на самовизначення, забезпечення прав і свобод людини, гідних умов її життя, піклування про зміцнення громадянської злагоди на землі України, прагнення зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу, усвідомлення відповідальності перед Богом, власною совістю, попереднім, нинішнім і майбутнім поколінням і є тими визначальними механізмами, без яких не можливо уявити наш подальший вектор руху [3, с. 61-62]. З поглибленням інтеграційних процесів, суттєвих змін зазнає не лише державний устрій, а усі інститути влади, в тому числі, конституційно-правовий корпус.

Список використаних джерел:

1. Камінська Н.В. Європейська система місцевого і регіонального самоврядування та Україна: монографія. – К.: КНТ, 2014. – 414с.
2. Ломоносов М.В. Конституційна реформа в Україні: Євроінтеграційний вибір // Європейський вектор конституційної і судової реформ: збір. робіт всеукр. конкурсу есе. – К., 2014. – С.109-114.
3. Матат А.В. Реформа чи модернізація – оптимальний варіант зміни конституції України в умовах Євроінтеграції? // Європейський вектор конституційної і судової реформ. – К., 2014. – С.60-69.
4. Огоновський О.Р. Конституційна реформа в Україні: Євроінтеграційний вимір // Європейський вектор конституційної і судової реформ. – К., 2014. – С. 37-44.
5. Попков Д.А. Втілення Євростандартів через ефективне застосування судами та органами прокуратури практики Європейського суду з прав людини // Європейський вектор конституційної і судової реформ. – К., 2014. – С. 11-21.
6. Тисяча років української суспільно-політичної думки. – У 9 т. – Т.1. – К., 2001. – С. 178-185.
7. Яворська Л.В. Конституція – для людей, не для влади // Європейський вектор конституційної і судової реформ. – К., 2014. – С. 4-11.
8. Якимчук О.В. Реформа судівництва і прокуратури в Україні: як утілити Євростандарти // Європейський вектор конституційної і судової реформ. – К., 2014. – С. 44-51.

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ГАРАНТІЇ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ

Зарудня О.О., студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Пустовіт Ж.М.

Актуальність теми полягає в тому, що протягом довгого часу була і залишається актуальною тема щодо прав та свобод людини і громадянина в різних країнах світу. Необхідною та важливою є також їхня еволюція та реалізація чинних правових норм задля поліпшення стану правової поведінки, правової культури та правосвідомості, що складають основу будь-якої демократичної держави, в якій права людини дійсно мають своє місце та беззаперечно діють. Саме держава є основою та гарантом найважливіших прав, свобод та обов'язків людини, а отже, саме ці моменти відображають реальну картину стану (економічного, духовного, соціального) розвитку людства та держави вцілому. Сьогодні особливо важливим є забезпечення та розуміння людиною справжнього змісту існуючих прав та свобод, також важливим є те, що саме вміння правильного застосування дійсно могло б істотно зменшити рівень злочинності і підвищило б рівень правової культури та правосвідомості.

Виходячи з актуальності теми, метою моєї роботи є саме розуміння, тлумачення та аналіз прав та свобод людини і громадянина в міжнародно-правовому контексті, а також

пошук шляхів поліпшення їхнього стану та стану правової культури цілому.

Теми, що стосуються прав та свобод людини і громадянина є досить популярними та актуальними і займають дійсно досить високий рівень. Багато вчених (Рабінович П. М., Хавронюк М. І., Євінтов В. та інші) звертаються увагу у своїх працях саме до питань прав та свобод людини і громадянина та безпосередньо пряме застосування на них міжнародних стандартів.

Права, свободи та обов'язки людини і громадянина є центральним елементом, основою конституційно-правового статусу особи та демократично – правової держави. Саме в правах, свободах та обов'язках юридично оформляються стандарти поведінки громадянина, що визнаються і гарантуються державою. Закріплення в конституції, інших актах чинного законодавства прав та свобод людини і громадянина, їх обсяг, види та зміст нині є однією з пріоритетних проблем цивілізації. Водночас становлення та розвиток таких прав - суттєва ознака ступеня демократизації усіх політичних та суспільних інститутів, зрілості громадянського суспільства, показник, що характеризує певну державу як правову чи навпаки. [3, с. 16]

При цьому права людини — один із найважливіших соціальних і політико-правових інститутів, котрий об'єктивно є мірилом досягнень суспільства, показником рівня його цивілізованості. І це зрозуміло, адже саме з його допомогою особистість долучається до матеріальних і духовних благ соціуму, механізмів влади, законних форм волевиявлення та реалізації власних інтересів. Від рівня забезпеченості права залежить ступінь досконалості самої особистості, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека. [1, с. 24].

Найважливіше з прав людини – свобода слова і переконань – зафіксоване в Загальній декларації прав людини 10 грудня 1948 року. Особливий характер цього права виокремлюється самим фактом подвійного фіксування його в цьому документі. Уже на самому початку Загальної декларації прав людини, у її преамбулі, визначається прагнення світової спільноти до «...створення такого світу, в якому люди матимуть свободу слова і переконань і будуть вільними від страху і злиднів...» [2, с. 7]. А стаття 19 цього найважливішого міжнародно-правового документа уточнює і розшифровує це положення. «Кожна людина має право на свободу переконань і на вільне вираження їх; це право включає свободу безперешкодно дотримуватися своїх переконань і свободу шукати, отримувати й поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами й незалежно від державних кордонів» [2, с. 5].

Сьогодні обов'язковим є те, що в міжнародних стандартах в області прав людини закріплені обов'язки, яких держава повинна дотримуватися. В 21 ст. стаючи учасником більшості міжнародних договорів, держави беруть на себе обов'язки за міжнародним правом поважати права кожної людини. Обов'язки поважати права людини неодмінно включають в себе те, що держава повинна втримуватися від зазіхання та всіякого урізання прав людини. Отже, з часом справді стає видно, що питання щодо прав та свобод людини і громадянина є досить важливими і постійно доповнюються та розвиваються, сьогодні на них звертають увагу та прислухаються більшість країн, які справді хочуть мати гідний рівень життя та гідних громадян,

Неодмінною передумовою формування правової держави, а особливо тієї, що буде зважати на права людей є порівняно висока загальна культура суспільства. Достатній рівень культури населення потребує розвиненої системи освіти й виховання, соціально-побутового та медичного забезпечення, вільного розвитку науки і мистецтва, художньої творчості, взаємної пошани людей, інтелігентності, доброчинності, милосердя, чесності, можливості всебічного розвитку особи, передусім — її духовного світу. Відродження та розвиток культури — стрижень цивілізованого суспільства, передумова формування демократичної правової держави не лише в Україні. Це зумовлено тим, що саме культура формує стиль життя, спосіб поведінки, творить демократичні, гуманістичні ідеали незалежної держави. Без культурної людини держава не може бути ані незалежною, ані демократичною. Духовно бідні громадяни ніколи не зроблять їхню країну багатою та щасливою і ніколи не змусять визнати її на міжнародній арені. Економіка, політика й культура — три основні галузі, без одночасної модернізації яких суспільство не може успішно розвиватися.

Складний і суперечливий процес трансформації всіх сторін суспільного життя, що нині відбувається в Україні, потребує його теоретичного осмислення, дослідження в ньому місця та ролі держави і права. Соціально-економічні відносини в нашій країні детермінують інноваційні цілі та завдання у сфері державно-правового будівництва. В

обґрунтуванні цих процесів, а також у розробці їх теоретичної платформи активну роль покликана відіграти юридична наука. До її першочергових проблем належать необхідність поглибленого вивчення конституційних культурних прав та свобод людини і громадянина в їхньому соціальному виразі, генезисі, в контексті соціальних зв'язків та безпосередня їхня реалізація та вплив на формування сучасного суспільства.

Список використаних джерел:

1. Козюбра М.І. Права людини і верховенство права [Текст] / М.І.Козюбра// Право України. — 2010. - № 2. - С. 24-35.
2. Права людини: Збірник міжнародних договорів [Текст] – Вид. ООН. – Нью-Йорк, 1983.
3. Шемшученко Ю.С. Конституційні права, свободи і обов'язки людини і громадянина в Україні [Текст] / Ю.С.Шемшученко// За ред. акад. НАН України. – К.: Юридична думка, 2008. – 252 с.

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ УКРАЇНИ

Канціренко Е.О., студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Юрковська Л.Г.

Відповідно до статті 2 Конституції, Україна є унітарною державою. [1] Це означає, що територія України у межах існуючих кордонів є цілісною і недоторканою. Складові частини цієї території перебувають в нерозривному взаємному зв'язку, відзначаються внутрішньою єдністю і не мають ознак державності, як це властиво складовим частинам, скажімо, федеративної держави. [2]

В Конституції України вживаються два терміни – територіальний устрій (таку назву має відповідний (IX) розділ Основного Закону України) та адміністративно-територіальний устрій. [1]

Призначенням відповідного поділу території держави є насамперед здійснення виконавчої влади і функціонування місцевого самоврядування. Звичайно адміністративно-територіальному устрою тією чи іншою мірою відповідає й побудова системи судових органів. Тим самим він слугує створенню територіальної основи для побудови систем органів державної влади, а також органів місцевого самоврядування. [2]

Елементами адміністративно-територіального устрою є його одиниці. Адміністративно-територіальна одиниця – це відокремлена в межах держави або суб'єкта федерації частина території з метою здійснення владних функцій [2]. Таке визначення адміністративно-територіальної одиниці зумовлене тим, що у федеративних державах питання адміністративно-територіального устрою зазвичай віднесені до відання суб'єктів федерації.

Згідно з пунктом 29 частини першої статті 85 Конституції України, до повноважень Верховної Ради України належить утворення і ліквідація районів, встановлення і зміна меж районів і міст, віднесення населених пунктів до категорії міст, найменування і перейменування населених пунктів і районів. [1]

За своїми географічними ознаками згадані тут адміністративно-територіальні одиниці не є однорідними. Вони поділяються на регіони (області, райони) та населені пункти (села, селища, міста). Не є однорідними адміністративно-територіальні одиниці також з огляду на те значення й місце, яке вони посідають у системі адміністративно-територіального устрою України.

Адміністративно-територіальною одиницею є не кожний населений пункт і не власне населений пункт, оскільки це поняття, скоріше, географічне, а один чи кілька населених пунктів з навколишніми землями, що перебувають під юрисдикцією єдиної для них територіальної громади та відповідних органів місцевого самоврядування. Ось чому в інших країнах первинна ланка адміністративно-територіального поділу носить назву не село, селище, місто, а комуна, муніципалітет, община. Ця назва є похідною від назви первинного суб'єкта місцевого самоврядування — комуни, муніципалітету, общини, громади тощо. [2]

Область – верхній рівень адміністративно-територіального устрою України. Це великий регіон, який характеризується певною цілісністю та самодостатністю економічного й соціального розвитку, а також місцевими особливостями і традиціями. [5]

Важливою ланкою в адміністративно-територіальній системі є район. Історія поділу України на райони починається з 1923 року. [4]